

Συμφιλίωση (ή ΧΥ)

Είχε βραδιάσει.

Άρχισε μηχανικά να πλένει τα δόντια του και για λίγο αφαιρέθηκε κοιτώντας το είδωλό του στον θολό καθρέφτη. Πλησίασε το άλλο χέρι και άγγιξε με το δάκτυλο τη μορφή απέναντί του, σχηματίζοντας αργά ένα γράμμα:

«Χ».

Πώς να μη βυθιστεί στη θλίψη ένα λιμάνι χωρίς καράβια;

Χωρίς κόσμο στις αποβάθρες;

Χωρίς ζωή;

Κι ύστερα συνέχισε:

«Υ».

Πώς να αντέξει για πολύ ένα καράβι μεσοπέλαγα;

Χωρίς λευκό μαντήλι και φουστάνι στον ορίζοντα;

Χωρίς ζωή;

«ΧΥ».

Το πρώτο μου κύτταρο.

Το πιο αντρικό χαρακτηριστικό μου είναι η παραδοχή της θηλυκής μου πλευράς.

Ναι, αδιαμφισβήτητα, επρόκειτο για σπόρο.

Είμαι ένας σπόρος.

Μα ένα μέρος μου θα ήθελε να μείνει για πάντα στη μήτρα.

Ναι, αδιαμφισβήτητα, αγαπάω το ταξίδι.

Ζω για το ταξίδι!

Την ίδια στιγμή όμως είμαι γοητευμένος και με το λιμάνι.

Τα ταξίδια τα συνεχόμενα είναι κουραστικά.

Μα το ίδιο και τα αποκλεισμένα λιμάνια.

Μα τι τα ψάχνεις;

Σπόρος είναι στόχος.

Σπόρος είναι να βγαίνει πρώτα το φυλλαράκι,

ύστερα ένας λεπτός κορμός

ύστερα να ψηλώνει

κι άλλο

κι άλλο

και πάντα στοχεύοντας στον ήλιο

μέχρι να φτάσει στον ουρανό

να γίνει ένα μαζί του

να γίνει ουρανός.

Μα τι τα ψάχνεις;

Μη ρεαλιστικός και διαρκώς ανανεούμενος ο στόχος.

Αχάριστος. Ανικανοποίητος.

Άστοχος ο σπόρος.

Γίνεται μωρέ να φτάσεις μέχρι τον ουρανό;

Κι ύστερα, ωραία, πες ότι έφτασες.

Πώς θα γίνεις ένα μωρέ μαζί του;

Κι ύστερα θα σ' αρέσει;

Κι εγώ σου λέω ότι δε θα σ' αρέσει.

Κι εγώ σου λέω ότι σε λίγο –σε πολύ λίγο– θα στοχεύσεις άλλους ουρανούς...
πιο ψηλούς, πιο γαλάζιους.
Κι εγώ σου λέω ότι την ίδια στιγμή αυτή η άλλη πλευρά σου θα νοσταλγεί το λιμάνι.
Όσο ψηλά κι αν φτάνεις, κάθε φορά θα ρίχνει ένα μέρος σου στη γη.
Ένα μέρος σου.
Τον γιο σου. Τον σπόρο σου. Τον στόχο σου.
Τον νέο σπόρο που θα ικανοποιήσει κι αυτός τα δύο χρωμοσώματα.
Μα και θα ικανοποιηθεί από αυτά.
Τρεφόμενος από τη γη, θα φτάνει τον ουρανό.
Εφοδιαζόμενος από το λιμάνι, θα καταφέρνει το ταξίδι.
 $X+Y=XY$.
Εάν δεν είχαν ενωθεί, δεν θα είχαμε γεννηθεί.
Αυτά η αρχή μας.
Αναγκαία και ικανά.
Μα και επιθυμητά.
Συμβιβασμός δύο πόθων.
Τρόπος ζωής.
Να παραδέχεσαι την ελπίδα και τον φόβο μέσα σου.
Να τα ενώνεις.
Και ποτέ μόνο στη γη.
Και ποτέ μόνο στον ουρανό.
Και ποτέ μόνο ταξίδι.
Και ποτέ μόνο λιμάνι.
Αυτός ο μόνος στόχος ζωής.
Να αναγνωρίσεις τα δύο χρωμοσώματα που φέρεις.
Να παντρέψεις τον άντρα και τη γυναίκα μέσα σου.
Να τους βλέπεις να συμφιλιώνονται
κάθε μέρα
κάθε νύχτα
σε ένα κύτταρο
σε μια ζωή.
Από τότε που κοιτούσε το μαντήλι
και το λευκό της φόρεμα στον ορίζοντα
μέχρι τώρα, που γυμνή τον ξεκουράζει.
Και πότε στη γη
και πότε στον ουρανό
περήφανα εσύ να τους υμνείς
κάθε μέρα
κάθε νύχτα.
Να τους βλέπεις να φιλιούνται.
Να τους βλέπεις να ζουν.

«Ωραία» σκέφτηκε.
Ξέπλυne τα δόντια του,
έδωσε ένα φιλί στον καθρέφτη
και κοιμήθηκε σε μια νύχτα φωτεινή.